

Dnes mají ty ohlášky vysokou úroveň!

listopadu a 15. listopadu od 18:30 do 19:30 na faru k **DUCHOVNÍ OBNOVĚ VŠEDNÍHO DNE**. Sejdeme se k promluvě, na každém setkání dostanou účastníci kratičké úryvky z Písma, které pak budou následující dny číst a rozjímat.

▪ V sobotu 27. 10. dopoledne pojedeme s mládeží navštívit **mentálně postižené děti** do Stoda. Pokud se chce někdo ze strany mládeže přidat, ať kontaktuje Josefku Glazerovou.

▪ V neděli 28. října je **svátek sv. Šimona a Judy**, patronů dýšinského kostela a v Dýšině je **druhá pouť**. Už počtvrté jste zváni k putování z Plzně podél Berounky do Dýšiny. Sraz bude v 9:15 na nádraží v Chrástu nebo v 9:45 na nádraží v Plzni - Doubravce. Mše sv. bude v Dýšině **až v 15:00** a bude ji sloužit Mons. Josef Žák. **Obvyklá mše sv. v 11:30 nebude!!!** V Druztové bude mši sv. sloužit františkán P. Dominik Valer.

▪ Ve čtvrtek 1. 11. je **slavnost Všech svatých**.

▪ V pátek 2. 11. je **vzpomínka na všechny věrné zemřelé – dušičky**. V Druztové bude v 16:00 mše sv. v kostele sv. Maří Magdalény na hřbitově, po ní v 16:45 dušičková pobožnost na hřbitově. V Dýšině bude v 17:30 dušičková pobožnost u kříže na hřbitově, v 18:00 mše sv.

▪ V pátek 2. 11. nebude příprava na první svaté přijímání ani adorace.

▪ V sobotu 3. 11. budou **dušičkové pobožnosti** na ostatních hřbitovech farnosti: **ve 13:00 v Žichlicích, ve 14:00 v Hromnicích, v 15:00 v Kostelci, v 16:00 v Plané.**

▪ V kostele si můžete zakoupit tradiční misijní kalendář, a tím přispět na chudé v misiích.

▪ Ze soboty na neděli 27. – 28. října bude sympatická **změna času**: budeme spát o hodinu déle.

▪ V úterky 23. října, 30. října, 6. listopadu a 13. listopadu nebudou v Dýšině mše sv. a setkání nad biblí. Důvodem je duchovní obnova v Domažlicích.

▪ Místo toho jste zváni ve čtvrty 25. října, 1. listopadu, 8.

DUCHOVNÍ OBNOVA VŠEDNÍHO DNE

- čtvrtek 18:30 – 19:30
- fara v Dýšině
- čtyřikrát od 25. října

▪ Na ošklivé betonové zdi kolem dýšinského kostela směrem na Kyšice je napnuto asi 60 ocelových lanek, po nichž by se měl pnout břečťan, aby zeď postupně zakryl. Zúčastněte se akce „vysaďte si svůj břečťan“ a kamkoliv jej pod zeď pichnete.

PRAVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI:

DÝŠINA:

pondělí

- 19:00 – modlitby maminek za své děti – fara

úterý

- 17:00 – možnost zpovědi – kostel
- 17:30 – mše sv.
- 18:30 – setkání nad biblí - fara

(23. 10. a 30. 10. vše odpadá)

středa

- 17:30 – mše sv.

čtvrtek

- 17:30 – mše sv.
- 18:30 – tři čtvrtky – tři setkání na faře nad vyhlášeným tématem

pátek

- 17:00 – adorace, možnost zpovědi (2. 11. nebude)

- 18:00 – mše sv.
- 19:00 – setkání mládeže

sobota

- 17:30 – mše sv.

neděle

- 11:00 – zpovídání - kostel (kromě 1. a 3. neděle v měsíci)
- 11:30 – mše sv.
- kafe po mši - fara
- 18:00 – adorace a nešpory – kaple na faře

DRUZTOVÁ:

- nedělní mše sv: 9:15 – kaple na návsi
- 1. týden v měsíci: setkání nad biblí po mši
- 3. týden v měsíci: setkání nad buchtami po mši

TERN 145

zpravodaj
Římskokatolické farnosti Dýšina
21. 10. 2012 – 29. neděle v mezidobí

kontakt: P. Pavel Petrašovský, tel.: 737 814 525, boyda@centrum.cz
www.farnostdvsina.cz

Malé ohlédnutí

Letos v září pro mě v Dýšině začal čtvrtý rok služby. Tři roky v této farnosti sloužím mše svaté, tři roky zpovídám, tři roky se dívám z okna fary na dýšinský kostel. To, co jsme tenkrát začínali dělat jako novinku – třeba zářijové odpoledne plné her na faře nebo říjnové putování z Plzně do Dýšiny na sv. Šimona a Judy – se letos děje už počtvrté. Snad už jsme si za tu dobu na sebe zvykli a poznali se. A snad je i čas na maličký zhodnocení toho, co se ve farnosti děje.

Rok před nástupem do Dýšiny jsem se v Plzni staral o studenty a trochu vypomáhal v okolních farnostech. Pan biskup mě pak poslal do naší farnosti s tím, že je v podstatě mrtvá, že zde není třeba dělat o mnoho víc než odsloužit nedělní mši sv. Proto jsem se měl i dále věnovat studentům v Plzni ve stejné intenzitě jako předtím. Brzy jsem však poznal, že Dýšina má do mrtvolky daleko. Na nabídku další příležitosti se setkat i mimo mši sv. se vždy našlo několik lidí, kteří přišli. Kostel a fara se snad trochu otevřely nejen pro farníky, ale i pro ty, kteří na bohoslužby nepřijdou, začali jsme ve spolupráci s mnohými z vás dělat pravidelné koncerty, Noc kostelů, Brůčkovice výrobu keramického betlému, Marcely divadelní hry, farní ples organizovaný panem Maškem atd. Považuji otevřenost farnosti okolí za velmi důležitou. Jsem taky moc rád, že se díky nadšení několika lidí podařilo pod vedením Renaty obnovit slavnou tradici farního pěveckého sboru. Mám radost ze setkávání maminek a z každoměsíční akce pro děti na faře.

Asi po roce jsem si ale uvědomil, že pokud bych tak pokračoval dál a sloužil naplno pro farnost i pro studenty, brzy bych se zhroutil. Tehdy se uvažovalo o tom, že budu z Dýšiny zase odvolán do Plzně, ale nakonec to dopadlo tak, že jsem v práci u studentů trochu zvolnil a přenechal ji jiným.

Zůstal jsem v Dýšině a dělal všechno, jako do té doby. Akce a setkávání na faře zůstaly, nutno však říci, že na ně chodí stále stejní lidé a většina z těch, kdo přijde v neděli do kostela, nikdy neměli potřebu se něčeho dalšího zúčastnit. Občas si ve svých slabých chvílích kladu otázku, jestli se ve skutečnosti ode mě ve farnosti neočekává jen, abych odsloužil v neděli mši sv., před ní občas někoho vyzpovídal a pak dal zase na týden pokoj. Není to tak, že si všechny ty koncerty a setkávání nad biblí a tři čtvrtky jen vymyslím pro svůj dobrý pocit a vlastně o to nikdo nestojí? ▶▶▶

Když jsem se před třemi lety nastěhoval na dýšinskou faru, bylo pro mě překvapením, kolik lidí okamžitě přišlo na pomoc. Zároveň jsem zjistil, že mnohé věci se musí dělat jinak, než jak jsem byl zvyklý dosud. Klasickým příkladem bylo setkání nad biblí. V Plzni jsme si přečetli úryvek z Písma a ve zbytku času nad ním diskutovali, v Dýšině jsem s tím pohořel. Tady nechtěl nikdo diskutovat, očekávalo se, že pan farář sdělí, jak je to třeba chápat.

Myslím, že to je tak trochu obraz toho, jak to u nás funguje. Moc bych si přál, aby lidé ve farnosti sami věděli, co chtějí dělat a o co se chtějí s rodinou ostatních věřících snažit. Nemohu si stěžovat, že by se vždy nenašlo dost ochotných lidí, když je třeba udělat něco, o co požádám. Ale zároveň se mi zdá, že kdybych to nenavrhl, nikomu by to nechybělo. Ptám se, jestli naše touha se společně na něčem podílet, o něco snažit, někam společně jít, není jen velmi maličká?

Ptám se, jestli to, co se ve farnosti děje, je opravdu projevem toho, že nám společně o něco jde? Není to náhodou jen tak, že to já potřebuji něco dělat a ostatní s tím strašně otravuji?

Tak tohle je několik pohledů a několik otázek, které mi naskakují, když si uvědomím, že jsem v Dýšině už tři roky. Nikomu je nevnučuji, i když bych byl rád, kdyby na ně někdo zareagoval. Moc děkuju všem, kdo se jakkoliv na chodu farnosti podílejí. A nakonec chci říci, že jsem moc rád, že mě pan biskup do Dýšiny poslal a budu mít tuto farnost rád i tehdy, když všechno zůstane při starém.

P. Pavel Petrašovský

Ríjnový tábor na faře

V tomto podzimním měsíci jsme se opět sešli na krásné barokní faře v Dýšině. I když nás pár chybělo, každopádně jsme si to moc užili! O bohatý program se zasloužila Verča z Nadryb, která si pro nás připravila vyrábění palet a ježečků z přírodnin a i tematické draky z pěnového papíru. Legrace určitě nechyběla! Dominik s Honzou spolu bojovali o nejhezčího draka na špejli, Emička se Sylvinkou barvily dubové listy na modro, a Pavel? No, ten hlídal to, aby se nikdo nenudil ☺

Vše jsme v klidu dovráběli, a ti co chtěli zažít trochu toho dobrodružství, si spolu s Pavlem zašli zazvonit na zvon do kostela. Mezitím maminky ohřály oběd, který tentokrát nevyráběla paní Štajnerová, ale Verča Petříků ze Zruče. Jako vždy, se podávala tradiční červená omáčka s mletým masem, sýrem, a kečupem. Jelikož se před obědem nepodávaly

ještě žádné dobrotky, tak byli všichni hladoví, a všechno se snědlo (Někdo si i přidal, vid' Dominiku!). Po obědě následoval „polední klid“, kdy děti zalezly pod deky, a předčítala se pohádka. A to už zde byla tradiční netradiční stopovačka! Hurá ven! Při daleké cestě si všichni povídali, smáli se a hlavně plnili úkoly. Skončili jsme na hřišti, kde kluci také našli poklad se spoustou hraček a sladkostí! Ještě si každý stačil dát skvělou svačinku, a rychle, rychle na mši.

Přišli jsme právě včas. Zasedli jsme do lavic a Pavel zahájil přednes. Nebyla to taková ta mše, kde musíte být za každou cenu zticha. Byla to mše, kde se každý radoval, smál se, ale také přemýšlel o svém životě. Téma bylo: „Co je v životě nejdůležitější.“ Děti seřadily věci od nejdůležitějšího po to méně důležité. Na prvním místě samozřejmě byla víra, potom rodina, manželství... Až na posledním místě byly peníze, auto

a mobil. Ano nějaké peníze potřebujeme, abychom neskončili pod mostem. I mobil se nám může hodit, ale na co mít těch aut hned pět? A nejlepší mobil? Zkráceně řečeno je to k ničemu. Auto vás nepohládá po vlasech. Mobil vám neřekne: „To nevádí. Zkusíš to příští rok.“ Když se nedostanete na vysněnou školu. Myslím si, že je to hezké zakončení dne. Už se těším na příští tábor!

A co vy? Co je pro vás v životě nejdůležitější?

Pro děti - Růženec

Růženec je modlitba, která nám připomíná, co všechno pro nás Bůh udělal, aby nás zachránil.

Modlíme se růženec radostný, bolestný nebo slavný. Každý má pět tajemství – to jsou události ze života Panny Marie a Ježíše. Všechny si pozorně prohlédni, společně si povprávějte, co znázorňují, a pak si obrázky vybarvi.

radostný – vybarvi modře

bolestný – vybarvi červeně

slavný – vybarvi žlutě

Zofie Peroutková (13 let)

Setkání chlapů

Hned po dětech se ve stejný den na faře sešli chlapi. Program by se dal vyjádřit čtyřmi slovy: práce – modlitba – pivo – klobásy. Práci představoval těžký balvan, ve vchodu na půdu kostela, který bylo třeba pomocí řetězového zvedáku dostat z cesty pryč. Po-
dařilo se.

Modlitba byla zahájena krátkým několikaminutovým filmem o tom, že do nebe se nedostaneme vlastními silami a pak pokračovala zdravávy za každé dítě těch, kdo se sešli.

Pivo a klobásy netřeba komentovat. V závěru padl návrh, abychom nádobi po sobě nemyli, protože to počká na pondělní setkání maminek. Nakonec jsme ale k tomu nenašli odvahu a ještě v půl jedenácté v noci poctivě myli a utírali. K tomu jsou na příští setkání zváni i další chlapi.